

neozbrojeným »s více lidmi sebranými« (viz rozhodnutí čís. 115 v úřední sbírce; Herbst: Handbuch, výklad k § 83 tr. zák.; Finger II, str. 345; Lammasch: Grundriß str. 79 atd.). Nejde-li však o pachatele ozbrojeného, nýbrž o pachatele neozbrojeného »s více lidmi sebranými«, dána jest skutková podstata zločinu rušení míru domovního dle § 83 tr. zák. jen tehdy, provedly-li jej více než dvě osoby, tedy aspoň tři osoby, jež byly činny jako pachatelé. Právě tak jako při krádeži nemohou býti považovány za spoluzloděje osoby, které pouze fysicky bez zlého úmyslu při krádeži spolupůsbí, má se věc i při zločinu dle § 83 tr. zák.; pouze oni pachatelé, kteří jsou vedeni týmž zlým úmyslem, počítají na vzájemnou pomoc a tím posilují se navzájem ve zlém úmyslu a v setrvání při provádění činu, a lze jen za těchto předpokladů shledati objektivně větší nebezpečnost sebrání se více lidí, které právě jest základem přísnějšího stíhání dle § 83 tr. zák. Z toho plyne, že pomocníky, kteří o protiprávnosti jednání toho, kdo je zjednal nebo jim konání naporučil, vědomosti neměli, nelze pokládati za lidi sebrané ve smyslu § 83 tr. zák. Ježto nalézací soud spoluobžalovaného Josefa K-a sprostil, nenabyv přesvědčení, že měl zlý úmysl, nepřichází tento jako spolupachatel vůbec v úvahu, a zbývají vedle stěžovatele jen jeho dělníci, kteří podle rozsudkového zjištění k rozkazu stěžovatelovu vynášeli z kuchyně a kanceláře B-a nábytek. Rozsudek zjišťuje však zlý úmysl pouze pokud jde o stěžovatele samotného, nechává však úplně stranou shora uvedenou okolnost, jež jest jedním z pojmových znaků zločinu rušení míru domovního, spáchaného »s více lidmi sebranými«, zdali totiž i dělníci stěžovatelovi (a z těchto aspoň dva) jednali ve vzájemném dorozumění a ve společném zlém úmyslu se stěžovatelem.

Čís. 893.

Nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. o amnestii.

Prominutí trestu vztahuje se též na spoluvinu (§ 5 tr. zák.) na trestném činu, jenž jest účasten amnestie a na nedokonané svádění (§ 9 tr. zák.) k takovému činu.

(Rozh. ze dne 26. června 1922, Kr I 869/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 22. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného svádění k zločinu vyhnání plodu dle §§ 9, 144 tr. zák., zrušil však sám od sebe dle § 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu a sprostil obžalovaného z obžaloby. V tomto směru uvedl

v důvodech:

Obžalovaný uznán byl vinným zločinem nedokonaného svádění k zločinu vyhnání plodu dle §§ 9, 144 tr. zák., spáchaným v roce 1915, tedy před 28. říjnem 1918. Podle § 1 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. promíjí se trest, pokud nebyl ještě vykonán,

všem osobám, které odsouzeny byly do dne 28. října 1918 včetně pro některý z činů v tomto § uvedených, mimo jiné také pro vyhnání plodu dle §§ 144—147 tr. zák. Prominutí trestu vztahuje se podle citovaného ustanovení také na nadržování všem činům trestným tamtéž uvedeným. Pojem »nadržování« sluší zde vykládati ve smyslu nejširším, takže pod něj spadá i návod, pomáhání, spoluvina a účastenství dle § 5 tr. zák. a nedokonané svádění dle § 9 tr. zák. Nebylo-li pro trestné činy, uvedené v § 1 cit. nařízení, trestní řízení zahájeno, nemá býti zahájeno vůbec; bylo-li zahájeno, má býti zastaveno, nejde-li o řízení právoplatně již ukončené a obnovené k návrhu obviněného. (§ 2 cit. nařízení Národního výboru.) Nedbaje těchto předpisů zahájil nalézací soud v roce 1919 proti obžalovanému řízení pro čin, spáchaný před 28. říjnem 1918, na který vztahují se shora uvedená ustanovení o amnestii. Tím porušil soud v neprospěch obžalovaného zákon v ustanovení § 281 čís. 9 b tr. ř., neboť přehlédl, že jsou tu okolnosti, které vylučují jeho stíhání. Ač obžalovaný tohoto důvodu zmatečnosti neuplatňoval, byl rozsudek nalézacího soudu ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem shora uvedeným, po rozumu ustanovení § 290 tr. ř. z úřední moci jako zmatečný zrušen a obžalovaný dle § 259 čís. 3 z obžaloby pro tento zločin sprostěn.

Čís. 894.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pro posouzení otázky, zda jest splněna skutková podstata § 11 čís. 4 lich. zák., jest nerozhodno, zda pachatel měl k nákupu dobytka živnostenské oprávnění.

(Rozh. ze dne 26. června 1922, Kr II 515/21.)

Nei v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Uherském Hradišti ze dne 29. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud spatřuje pletichářské jednání obžalovaného po rozumu § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. jednak v tom, že neměl úředního povolení k nákupu dobytka, jednak v tom, že při nákupu dvou krav přeplácel úředně stanovenou (obvyklou) cenu. Prováděje při veřejném líčení zrušovacím zmateční stížnost, vytýkal obhájce obžalovaného, že se nalézací soud nezabýval okolností, že obžalovaný nakupoval dobytek pro svého bratra, řezníka a uzenáře v M., u něhož byl zaměstnán jako řeznický pomocník. Stížnost jest v tomto směru odůvodněna. Okolnost, že obžalovaný nakupoval dobytek, aniž k tomu měl živnostenského oprávnění, jest sama o sobě pro posouzení otázky, zakládá-li jednání obžalovaného skutkovou povahu pletich po rozumu § 11 čís. 4 lich. zákona, nerozhodnou. S hlediska tohoto ustanovení jest pouze důle-